

opusdei.org

Kristuse võit alandlikkuses

Püha Josemaría pidas seda
jutlust 24. detsembril 1963.

25.12.2021

Lux fulgebit hodie super nos, quia natus est nobis Dominus – täna paistab meile valgus, sest meile on sündinud Issand. See on suur kuulutus, mis sel päeval kristlasi liigutab ja mis on nende läbi kogu inimkonnale suunatud. Jumal on siin. See tõde peab meie elu täitma: iga Jõul peab meie jaoks olema uus eriline kohtumine Jumalaga, lubades

Tema valgusel ja armul meie hingepõhja tungida.

Me peatume Lapse, Maarja ja Joosepi ees, me vaatleme Jumala Poega, kes on endale võtnud meie ihu. Mulle meenub reis Loretosse 15. augustil 1951. aastal, et isiklikel põhjustel külastada Püha Maja. Pühitsesin seal Missat. Tahtsin seda pidada keskendunult, kuid ma ei olnud arvestanud rahvahulga tulisusega. Ma ei olnud silmas pidanud, et sel suurel pidupäeval tulevad paljud ümbruskondsed Loretosse, sellele maale omase õndsas

Kui ma missarubriikide kohaselt altarit suudlesin, suudlesid seda samal ajal ka kolm-neli maanaist. Ma olin hajevil, kuid liigutatud. Minu tähelepanu köitis ka see, et Pühas Majas – mis traditsiooni järgi oli paik, kus elasid Jeesus, Maarja ja Joosep – oli altari kohale kirjutatud sõnad: *Hic Verbum caro factum est*. Siin, selles

inimkätega ehitatud majas, sellel maalapil, kus me elame, elas Jumal.

Jeesus Kristus, tõeline Jumal ja tõeline inimene

Jumala Poeg sai lihaks ning on *tõeline Jumal ja tõeline inimene*. Selles müsteeriumis on midagi sellist, mis peaks kristlasi ergutama. Olin ja olen liigutatud – mulle meeldiks Loretosse tagasi minna. Ma lähen sinna mõttes, et meenutada Jeesuse lapsepõlveaastaid ning näha veelkord sõnu *Hic Verbum caro factum est*.

Iesus Christus, Deus Homo – Jeesus Kristus, JumalInimene. Üks Jumala suurtest asjadest, mille üle peame mõtlema ja mille eest peame tänulikud olema Issandale, kes tuli tooma maa peale rahu hea tahtega inimestele. 64 Kõigile inimestele, kes tahavad ühendada oma tahte Jumala hea Tahtega – mitte ainult rikastele

või ainult vaestele, vaid kõigile inimestele, kõigile vendadele! Me oleme kõik vennad Jeesuses, Jumala lapsed, Kristuse vennad – Tema Ema on meie Ema.

Maailmas on ainult üks rass, Jumala laste rass. Me kõik peaksime rääkima sama keelt, mida õpetab meile meie Isa, kes on Taevas – Jeesuse ja Tema Isa kahekõne keelt, keelt, mida räägitakse südame ja mõistusega ja mida te nüüd kasutate oma palves. Palvehingede keelt, vaimsete inimeste keelt, sest nad on teadlikud oma jumalikust päritolust. Keelt, mis väljendub tuhandel viisil tahteliigutustes, mõistuse selgetes kiirtes, südame kiindumustes, meie otsuses elada ausat elu headuses, õnnes ja rahus.

Tuleb vaadata sõimes lamavat Last, meie Armastust. Me vaatame Teda, teades, et seisame müsteeriumi ees. Meil on vaja see müsteerium vastu

võtta usu pärast, ja samuti usu pärast uurida sügavuti selle sisu. Seepärast ei tohi meil puududa kristliku hinge alandlik suhtumine: me ei tohi kahandada Jumala suurust oma vaeste mõtete ja inimlike seletusteni, mõistmata, et see müsteerium on oma hämaruses valgus, mis juhib inimeste elu.

„Me näeme,“ ütleb püha Johannes Chrysostomos, „et Jeesus on tulnud meie hulgast, meie inimlikust olemisest, ja sündinud neitsilikust Emast, kuid me ei mõista, kuidas see ime sai toimuda. Ärgem piinakem end seda avastada tahtes, võtkem pigem alandlikult vastu see, mida Jumal on meile ilmutanud, uurimata uudishimust seda, mida Jumal meie eest varjab.“ Sellise austusega saame mõista ja armastada ning müsteerium on meie jaoks hiilgav õpetus, palju veenvam kui ükski inimlik arutus.

Jeesuse maapealse tegevuse jumalik tähendus

Olen alati püüdnud Petlemma sõime ees jutlustades vaadelda Kristust, meie Issandat, kui õlgedel lamavat mähkmetes last. Ja kuigi Ta on alles laps ega räägi midagi, näen Teda Õpetajana. Mul on vaja Teda sel viisil vaadata, sest pean Temalt õppima. Ja et Temalt õppida, on vaja püüda tunda Tema elu – lugeda püha Evangeeliumi, mõtiskleda mõnede stseenide üle, millest Uus Testament meile jutustab, et tungida Jeesuse maapealse tegevuse jumalikkusse tähendusse.

Me peame oma elus jäljendama Kristuse elu – Teda tundma õppima, Pühakirja lugedes ja selle üle mõtiskledes ning palvetades nagu nüüd, sõime ees. On vaja mõista õppetunde, mida Jeesus meile juba Lapsena annab, sünnist saadik, siis

kui Tema silmad avanesid sellel inimeste õnnistatud maal.

Jeesus, kasvades ja elades nagu üks meie seast, ilmutab meile, et inimlikul olemasolul, igapäevastel tavalistel tegemistel on jumalik mõte. Nii palju kui me nendest tõdedest oleme mõtisklenud, peame alati imetlust tundma, mõeldes nendele kolmekümnele varjatud aastale, mis moodustavad suurema osa Jeesuse elust Tema vendade, inimeste, hulgas. Varjus elatud aastad, kuid meie jaoks selged kui päikesekiir. Või pigem sära, mis valgustab meie päevi ja annab neile õige tähenduse, sest me oleme tavalised kristlased, kes elavad igapäevast elu, samasugust, mis on miljonitel inimestel maailma kõige erinevamate paikades.

Nii elas Jeesus kolmkümmend aastat kui *fabri filius* puusepa poeg. Siis järgnevad kolm aastat avalikku elu keset rahvahulkade kära. Rahvas on

üllatunud: kes see on? Kust Ta selliseid asju on õppinud? Sest Ta elas samasugust elu kui Tema maa rahvas. Ta oli *faber, filius Mariae* – puusepp, Maarja poeg. Ja Ta oli Jumal ning viis täide inimsoo lunastamise ja tõmbas kõik enese juurde.

Nagu mõnedele teistele Tema elu sündmustele, ei saa me kunagi mõelda Jeesuse varjatud aastatele, tundmata liigutust, tunnustamata neid sellena, mis need on kutsed, mille saadab meile Issand, et me tuleksime välja oma isekusest, oma mugavusest. Issand tunneb meie piire, meie enesearmastust ja auahnust – meie raskusi iseenda unustamisel ja eneseohverdusel. Ta teab, mida tähendab mitte leida armastust ja kogeda, et need, kes ütlevad, et järgivad Teda, teevad seda ainult pooleldi. Meenutage kohutavaid stseene, mida kirjeldavad evangelistid ja kus me näeme

apostleid olevat täis ajalikke püüdlusi ning puhtinimlikke plaane. Ometi on Jeesus nemad välja valinud, Ta hoiab neid enda ligi ja usaldab neile ülesande, mille Ta on saanud Isalt.

Ta kutsub ka meid ja küsib meilt, nagu Ta küsis Jaakobuselt ja Johanneselt: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* – Kas te võite juua karikast, millest minul tuleb juua? Sellest karikast, mis tähendab täielikku allumist Isa tahtele? *Possumus!*– Võime küll! on Johannese ja Jaakobuse vastus. Kas me oleme, teie ja mina, tõsiselt valmis täitma kõiges meie Isa Jumala tahet? Kas me oleme Issandale andnud terve südame või oleme kinni iseenda küljes, oma huvide, oma mugavuse, oma enesearmastuse küljes? Kas on midagi, mis ei vasta meie kristlasseisusele ja mis takistab meil enda puhastamist? Täna

antakse meile võimalus asjad korda seada.

Alustuseks on vaja veenduda, et Jeesus ise esitab meile neid küsimusi. Tema on see, kes küsib, mitte mina. Ma ei julge ise neid endale esitadaagi. Ma palvetan valju häälega, ja teie, igaüks meist, tunnistab enda sees Issandale: „Issand, kui vähe ma väärt olen, milline argpüks ma olen tihti olnud! Kui palju eksimusi! Ühel ja teisel juhul, siin ja seal.” Ja me võime ikka veel hüüda: „Ma tänan, Issand, et Sa oled mind oma käega ülal hoidnud, sest ma olen võimeline kõikideks häbitegudeks. Ära lase mul minna, ära jäta mind maha, kohtle mind alati nagu last. Tee, et ma oleksin tugev, julge, keskendunud. Kuid aita mind nagu kogenematut olevust. Ulata mulle oma käsi, Issand, ning tee, et ka Sinu Ema oleks minu kõrval ja kaitseks mind. Ja nii *possumus!* me võime, me oleme võimelised Sind eeskujuks võtma.”

Õelda *possumus* ei kõla liiga enesekindlalt! Jeesus Kristus õpetab meile seda jumalikku teed ja palub, et me seda mööda käima hakkaksime, sest Ta on teinud selle inimlikuks ja meie nõrkusele kättesaadavaks. Selle jaoks on Ta end nii palju alandanud. „See oli põhjus, miks Ta end nii madalale asetas, võttes orja kuju – see Issand, kes Jumalana oli võrdne Isaga. Ta asetas end madalale majesteetlikkuses ja võimus, mitte headuses ja halastuses.”

Jumala headus tahab meie tee kergeks teha. Ärgem keeldugem Jeesuse kutsest, ärgem öelgem Talle ei, ärgem olgem Tema kutsele kurdid, sest ei leidu vabandusi, meil pole põhjust rohkem mõelda, et me ei saa. Ta on meid oma eeskujuga õpetanud. „Seepärast palun teid tungivalt, mu vennad, ärge lubage seda, et teile on asjatult nii väärtuslikku eeskuju

antud, vaid muutuge Tema sarnaseks ja uuendage vaimus oma hinge.”

Ta käis mööda maad head tehes

Kas näed, kui vajalik on tunda Jeesust ja vaadelda armastusega Tema elu? Olen tihti otsinud Pühakirjast definitsiooni Jeesuse kohta, Tema elulugu. Ma leidsin selle paari sõnaga Püha Vaimu kirjapanduna: *pertransiit benefaciendo*. Kõik Jeesuse Kristuse maa peal veedetud päevad sünnist surmani kulgesid nii: *pertransiit benefaciendo* – käis mööda maad head tehes. Ja teisal ütleb Pühakiri: *bene omnia fecit* – kõik on Ta teinud hästi, Ta viis kõik hästi lõpule, tegi üksnes head.

Kuidas on siis sinu ja minuga? Heitkem pilk, et näha, kas on midagi vaja korda seada. Ma tean, et leian endas paljutki, mida ümber teha.

Kuna ma näen, et iseenesest ei ole ma võimeline head tegema, ja nagu on öelnud Jeesus ise, et Temast lahus ei suuda me midagi teha, siis läheme – sina ja mina – Issanda juurde abi paluma. Me teeme seda Tema Ema vahendusel, usalduslikes vestlustes, mis on omased hingedele, kes armastavad Jumalat. Ma ei lisa rohkemat, sest igaüks teist saab rääkida oma vajaduste kohaselt. Sisemiselt, ilma sõnamürata, sel samal hetkel, kui ma teile neid nõuandeid annan, kasutan ise seda õpetust omaenda viletsuse puhul.

Pertransiit benefaciendo. Mida tegi Jeesus Kristus, et levitada nii palju headust, ja ainult headust igal pool, kuhu Ta läks? Pühad evangeeliumid on meile selle edasi andnud veel ühe Jeesuse elulooga, mis on kokku võetud kolme ladinakeelse sõnaga, mis meile vastuse annavad: *erat subditus illis* – oli neile allaheitlik. Tänapäeval, kui kõikjal levib

kuuletumatus, keelepeks, lahkkelid, peame kuulekust eriliselt hindama.

Olen suur vabaduse sõber, ja just sellepärast armastan nii väga seda kristlikku voorust. Me peame tundma end Jumala lastena ja elama lootuses, et täidame Isa tahet. Teha kõike Jumala tahtmise järgi, *sest me tahame seda teha*, mis on kõige üleloomulikum põhjus.

Opus Dei vaim, mida olen püüdnud ellu viia ja õpetada rohkem kui kolmkümmend viis aastat, on pannud mind mõistma ja armastama isiklikku vabadust. Kui meie Issand Jumal annab inimestele oma armu, kui Ta neid kutsub erilise kutsumusega, siis Ta nagu ulataks neile käe, isaliku käe, täis tugevust ja eelkõige armastust, sest Ta otsib meid ükshaaval nagu oma tütreid ja poegi, ja Ta tunneb meie nõrkust. Issand loodab, et me pingutame, et Tema käest kinni haarata, käest,

mille Ta meile ulatab: Jumal palub meilt pingutust, meie vabaduse tõendit. Ja et osata see lõpule viia, peame olema alandlikud, peame tundma end väikese lapsena ning armastama õnnistatud kuulekust, millega vastame Jumala õnnistatud isalikkusele.

Me peame lubama, et Issand tuleb meie ellu, ja et Ta teeb seda usaldavalt, kohtamata takistusi või raskusi. Meie, inimesed, kaldume end *kaitsma*, klammerduma isekuse külge. Me tahame alati olla valitsejad, olgu kasvõi oma viletsuse kuningriigis. Mõistke, et sellise suhtumisega on meil vajadus Jeesuse juurde minna, et Ta meid tõeliselt vabaks teeks, et me saaksime teenida Jumalat ja kõiki inimesi. Ainult nii taipame püha Pauluse sõnade tõde: *Nüüd aga, kui te olete vabastatud patust ja saanud Jumala teenriteks, te kannate vilja pühitsuseks. Ja selle tulemus on igavene elu. Sest patu palk*

on surm, aga Jumala armuand on igavene elu Kristuses Jeesuses, meie Issandas.

Olgem siis ettevaatlikud, sest meie kalduvus isekusele ei sure ning kiusatus võib sisse pugeda mitmel moel. Jumal nõuab, et me kuuletudes näitaksime oma usku, sest Tema ei väljenda oma tahet trummide ja simblite saatel. Mõnikord sisendab Issand oma tahtmist sosinal, meie südame sügavustes, ja me peame Teda tähelepanelikult kuulama, et seda häält ära tunda ja olla sellele ustav.

Paljudel juhtudel räägib Ta meiega teiste inimeste kaudu, ja võib juhtuda, et nähes nende inimeste puudusi või mõeldes, et nad ei tea kõike, et nad ei ole mõistnud probleemi kõiki külgi, tekib meil kiusatus mitte olla kuulekas.

Kõigel sellel võib olla jumalik tähendus, sest Jumal ei sunni meid

olema pimedalt kuulekas, vaid mõistuspäraselt kuulekas, ja me peame tundma vastutust, me peame aitama oma mõistuse valgusega teisi. Kuid olgem enda vastu ausad – uurigem iga kord, kas see on tõearmastus, mis meid tegutsema paneb, või on see isekus ja tahtmine ise kohut mõista. Kui meie mõtted meid teistest lahutavad, kui need lõhuvad ühtsuse, liidu meie vendadega, siis on see selge märk sellest, et me ei tegutse Jumala vaimus.

Ärgem unustagem, et kuuletumiseks, ma kordan, on vaja alandlikkust. Mõtiskleme uuesti Jeesuse eeskuju üle. Jeesus kuuletub, Ta kuuletub Joosepile ja Maarjale. Jumal on tulnud maa peale kuuletuma, kuuletuma loodud olenditele. On vaid kaks täiuslikku loodud olendit: püha Maarja, meie Ema, kellest suurem on ainult Jumal, ja puhtaim mees Joosep. Kuid nad on loodud

olendid. Ja Jeesus, kes on Jumal, kuuletub neile. Me peame armastama Jumalat, et armastada Tema tahet, ja me peame soovima vastata Tema kutsetele, mis juhivad meid igapäevaelu kohustustes – seisuslikes, töistes, perekondlikes, ühiskondlikes kohustustes, omaenda ja teiste inimeste kannatustes, sõpruses, soovis viia ellu kõik, mis on hea ja õiglane.

Kui Jõulud kätte jõuavad, meeldib mulle vaadelda Jeesuslapse kujutisi. Need kujukesed, mis näitavad meile Issandat, kes end alandas, meenutavad mulle, et Jumal kutsub meid, et Kõigeväeline on tahtnud end abituna näidata, et Ta on vajanud inimeste abi. Petlemma sõimest alates ütleb Kristus mulle ja sulle, et Ta vajab meid, Ta õhutab meid elama kristlikku elu, täielikult, ennastandvalt, töökalt ja rõõmsalt.

Me ei saa kunagi tõeliselt rõõmsaks, kui me tõeliselt Kristust ei jäljenda, kui me ei ole alandlikud nagu Tema. Kordan uuesti: kas te olete näinud, milles peitub Jumala suurus? Sõimes, õlgedes, laudas. Meie elu lunastav jõud saab toimida üksnes alandlikkuses, jättes ainult endale mõtlemise ja tundes vastutust teiste aitamise eest.

Mõnikord juhtub, et ka head hinged tekitavad endale probleeme, mis toovad kaasa terve rea muresid, millel pole mingit tegelikku alust. Nende põhjus on puudulik enesetundmine, mis viib uhkuseni: soov olla tähelepanu keskpunktis ja kõigi poolt hinnatud, mitte jätta halba muljet, mitte tahta head tehes märkamatuks jääda, soov isikliku turvatunde järele. Ja nii on palju hingi, kes võiksid tunda rõõmu imelisest rahust, kes võiksid maitsta tohutu suurt õnne, kuid kes

muutuvad uhkuse ja kahtlustamise tõttu õnnetuks ja viljatuks.

Kristus oli südameilt alandlik. Kogu oma elu jooksul ei tahtnud Ta endale midagi erilist, mingeid eelisõigusi. Alguses oli Ta üheksa kuud oma Ema üsas nagu kõik inimesed, äärmise loomulikkusega. Issand teadis hästi, et inimkond tunneb Tema järele tungivat vajadust. Seetõttu oli Tal suur tahtmine tulla maa peale, et päästa kõik hinged, kuid Ta oskas oodata. Ta tuli omal ajal, nagu tulevad maailma teised inimesed. Eostamisest kuni sünnini ei teadnud keegi – peale püha Joosepi ja püha Eliisabeti – imest, et Jumal tuleb elama inimeste hulka.

Ka Jõule ümbritseb imeväärne lihtsus: Issand tuleb vaikselt, tundmatuna. Maa peal võtavad jumalikust seiklusest osa üksnes Maarja ja Joosep. Ja seejärel mõned karjased, kes said sõnumi inglitelt.

Ning hiljem Idamaa targad. Nii saab tõeks olemisülene sündmus, mis ühendab Taeva ja maa, Jumala ja inimese.

Kuidas on võimalik selline südamekõvadus, et me harjume nende stseenidega? Jumal alandub selleks, et me saaksime Temale lähemale minna, et me saaksime vastata Tema armastusele oma armastusega, et meie vabadus ei kummardaks mitte ainult Tema võimu nägemise, vaid ka Tema alandlikkuse ime ees.

Kui suur on see Laps, kes on Jumal! Tema Isa on Jumal, kes on loonud Taeva ja maa, ja siin Ta on, sõimes, *quia non era teis locus in diversorio* – sest nende jaoks polnud majas kohta, maa peal polnud ruumi kogu loodu isandale.

Ta täitis oma Isa Jumala tahet

Ma ei kaugene kõige kindlamast tõest, kui teile ütlen, et Jeesus otsib nüüd eluaset meie südames. Me peame Temalt andestust paluma oma pimeduse eest, tänamatuse eest. Me peame paluma armu, et me ei sulgeks enam kunagi oma hingeust.

Issand ei varja meie eest, et kuulekus Jumala tahtele nõuab loobumist ja eneseandmist, sest Armastus ei palu õigusi, ta tahab teenida. Jeesus on esimesena seda teed käinud. Jeesus, kuidas kuuletud sina? *Usque ad mortem, mortem autem crucis* – saades kuulekaks surmani, pealegi ristisurmani. On vaja iseenda suletusest välja tulla, teha elu enda jaoks raskeks, kaotada see armastuse pärast Jumala ja hingede vastu. „Nii tahtsid sa elada, sa ei tahtnud, et midagi sinuga juhtuks, kuid Jumal tahtis teisiti. On kaks tahet: sinu tahe peab muutuma, et see samastuks

Jumala tahtega. Sa ei tohi väänata Jumala tahet, et see sinu omaga kokku langeks.”

Olen rõõmuga vaadanud paljusid hingi, kes on elu kaalule pannud – nagu sina, Issand, *usque ad mortem* –, täites kuni surmani seda, mida Jumala tahe neilt palus. Nad on pannud oma püüdlused ja kutsetöö Kiriku teenistusse kõigi inimeste hüvanguks.

Õppigem kuuletuma, õppigem teenima. Pole paremat valitsemist kui soovida vabatahtlikult teistele kasulik olla. Kui tunneme, et me uhkusest paisume, kui kõrkus paneb meid mõtlema, et oleme üliinimesed, siis on aeg öelda ei, öelda, et meie ainuke võit peitub alandlikkuses. Nii samastume Kristusega Ristil, mitte vastu tahtmist, murelikuna või mornilt, vaid rõõmsalt. Sest see rõõm ja eneseunustamine on parim armastuse tõend.

Lubage mul uuesti tagasi pöörduda Jeesuse elu avatuse ja lihtsuse juurde, mida olen juba nii mitmeid kordi vaadelnud. Need aastad, mis Issand varjus elas, ei ole sugugi tähenduseta ega ka mitte lihtne ettevalmistus ajaks, mis tuleb hiljem – Tema avaliku elu aastad. Alates 1928. aastast mõistsin selgesti, et Jumal tahab, et kristlased võtaksid eeskujuks Issanda kogu elu. Ma mõtlesin selle all eriti Tema varjatud aastaid, Tema tavalist töömeheelu inimeste seas. Issand tahab, et paljud hinged leiaksid oma tee vaikse ja hiilguseta elu aastates. Seepärast seisneb kuulekus Jumala tahtele alati oma isekuse hülgamises, kuid selleks pole vaja eemalduda tavalisest elust, mis on inimestel, kes on meiega võrdsed seisuselt, ametilt ja ühiskondlikult positsioonilt.

Ma unistasin – ja mu unelm sai tegelikkuseks suurest hulgast Jumala lastest, kes end tavaliste kodanikena

pühitsevad, jagades teiste inimestega soove, lootusi ja püüdlusi. Neile on vaja hüüda seda Jumala tõde: kui jääte maailma keskele, siis ei tähenda see, et

Jumal on teid unustanud, et Jumal pole teid kutsunud. Ta on teid kutsunud, et te jääksite maiste tegevuste ja murede keskele, sest Ta tahab, et te teaksite, et teie inimlik kutsumus, teie elukutse, teie omadused ei ole Tema jumalikest plaanidest kõrvale jäänud, vaid et Ta on neid pühitsenud kui kõige meelepärasemat ohvrit Isale.

Kui kristlasele meenutada, et tema elul pole teist mõtet kui Jumala tahte kuuletumine, siis ei tähenda see tema lahutamist teistest inimestest. Vastupidi, paljudel juhtudel on Jumalalt saadud käsk see, et me armastaksime neid nii, nagu Tema meid on armastanud, *elades koos teistega ja*

võrdsena teistega, andes end Issanda teenistusse maailmas, et lasta kõigil hingedel Jumala armastust paremini tundma õppida ja neile öelda: *maa peal on avanenud jumalikud teed.*

Issand ei piirdunud ainult meile ütlemisega, et Ta meid armastab, vaid Ta on näidanud seda ka tegudega. Ärgem unustagem, et Jeesus Kristus sai lihaks selleks, et õpetada meid elama Jumala laste elu. Meenutage püha Luuka eessõna Apostlite tegude raamatule: *Primum quidem sermonem feci de omnibus, o Theophile, quae coepit Iesus facere et docere* – Esimese raamatu, Teofilos, ma kirjutasin kõigest sellest, mida Jeesus algusest peale tegi ja õpetas. Ta tuli õpetama, kuid tegudega. Ta tuli õpetama, kuid eeskuju andes, olles Õpetaja ja eeskuju oma käitumisega.

Nüüd, Jeesuslapse ees, võime jätkata oma isikliku sisevaatlusega: kas me

oleme valmis püüdlema selle poole, et meie elu oleks meie vendadele, meiesarnastele inimestele eeskujuks ja õpetuseks? Kas me oleme otsustanud olla teine Kristus? Sõnadega jah ütlemisest ei piisa. Sina – küsin seda teist igaühelt ja ka iseendalt –, kas sa oled seda väärt, et ka sinu kohta võib öelda, et kristlasena oled sa kutsutud olema teine Kristus, et sa oled tulnud *facere et docere* – tegema ja õpetama kõike nagu Jumala laps, tähelepanelik Isa tahte suhtes, et sel viisil võiksid õhutada kõiki hingi osa saama Lunastuse headest, õilsatest, jumalikest ja inimlikest väärtustest? Kas sa elad Kristuse elu oma igapäevaelus maailma keskel?

Jumala töö tegemine ei ole lihtsalt ilus sõnamäng, vaid kutse tegutseda Armastuse pärast. Uuele elule sündimiseks peab iseendale surema. Sest nii kuuletus Jeesus Kristus, kuni ristisurmani, *mortem autem crucis*.

Propter quod et Deus exaltavit illum –

Ja seepärast on Jumal tõstnud ta kõrgemaks kõrgest. Kui me kuuletume Jumala tahtele, siis saab Ristist Ülestõusmine, ülendamine. Siis täitub meis samm-sammult Kristuse elu – siis võib kinnitada, et oleme püüdnud elada Jumala heade lastena, et oleme elanud head tehes, vaatamata oma nõrkusele ja vigadele, nii palju kui neid ka ei oleks.

Ja kui tuleb surm, mis niikuinii saabub, siis ootame teda hõisates, nagu olen näinud seda tegevat nii paljusid pühasid inimesi keset oma tavalist igapäevaelu. Rõõmuga, sest kui oleme head tehes jäljendanud Kristust – kuuletudes ja kandes Risti oma viletsusest hoolimata –, siis tõuseme ka üles nagu Kristus – *surrexit Dominus vere!* – Issand on tõesti üles äratatud!

Mõtisklege selle üle, et Jeesus, kes sai
Lapseks, võitis surma. Iseenese olust
loobumisega, lihtsusega,
kuulekusega, inimeste tavalise
igapäevase elu jumalikustamisega sai
Jumala Pojast võitja.

See oli Jeesuse Kristuse triumf.
Laskudes meie tasandile, inimlaste
tasandile, tõstis Ta ka meid oma
kõrgusele, Jumala laste kõrgusele.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/kristuse-voit-alandlikkuses/](https://opusdei.org/et-ee/article/kristuse-voit-alandlikkuses/)
(26.07.2025)